

# Brain Error



# Brain Error

Agaath Bouterse

Schrijver: Agaath Bouterse  
Coverontwerp: Agaath Bouterse  
ISBN: 9789464351170  
©agaathbouterse

# 1 Voorwoord

Dit verhaal begint ergens begin 2018. Het leven is goed. Het kabbelt rustig voort. Ik woon samen met mijn man op een mooie plek. Met onze kinderen gaat het goed, de kleinkinderen kunnen we van genieten. Helaas gaat het met de moeder van mijn man niet goed. We weten al langer dat het steeds minder wordt, maar ondanks dat zijn we allemaal enorm verdrietig als ze overlijdt. Haar afscheid was zoals ze het zelf had geregeld, mooi. Dan komt het verwerken van het verdriet, maar ook het besef dat je haar nooit meer gaat zien, nooit meer iets vertellen, nooit meer dingen laten zien. Ze zit in mijn hart en daar gaat ze nooit meer uit.

Positief als mijn man en ik zijn, proberen we te denken aan de leuke, lieve en mooie momenten die we gehad hebben met zijn moeder. We pakken langzaam de draad weer op. Soms kan je leven zomaar van de

ene op de andere dag veranderen. Hier staan we nooit bij stil en gelukkig maar anders zou je gek worden. Mij overkwam het. Zomaar opeens, geen idee wat er gebeurde maar mijn leven is hierna nooit meer hetzelfde geworden.

Er zijn talloze zaken die je leven positief of negatief kunnen beïnvloeden. In dit boek geef ik je een kijkje over hoe mijn leven veranderde na een herseninfarct. Is het negatief veranderd of toch positief? Zelf ben ik altijd positief ingesteld en dus is het niet zo dat ik alleen maar de negatieve dingen zie. Natuurlijk zijn deze er wel, maar er zijn ook nog zo veel positieve dingen overgebleven.

Bij mij is het glas altijd halfvol, maar in mijn revalidatie periode bleek dat mijn glas ook wel eens half leeg kon zijn. Dat was toch wel iets nieuws. Er kwamen allerlei emoties om de hoek kijken. Niet erg hoor, maar als je er vervolgens opeens geen controle meer over hebt is dat wel lastig.

Gelukkig heb ik heel veel fijne mensen om mij heen gehad. Professionals, maar ook familie en vrienden. Mijn grootste steun en toeverlaat die altijd in mij bleef geloven, ook als mijn emoties weer eens een loopje met me namen, was mijn man, mijn maatje mijn alles. Mede dankzij zijn liefde, vertrouwen en tomeloze inzet om mij te helpen, sta ik weer goed in het leven. Wel anders dan voor mijn herseninfarct. Er zijn wat onzichtbare gevolgen achtergebleven. Toch kan ik zeggen dat ik het leven omarm als nooit tevoren.

Ik heb zoveel geluk gehad maar toch ook weer niet.

## 2 Heerlijk leventje

Ik heb best een leuk leven. Woon samen met mijn man op een mooie locatie waar we veel mooie natuur om ons heen hebben. Verder hebben we een chalet, dat voor ons samen precies de goede maat heeft. Een mooie tuin erbij, het is net of we het hele jaar op vakantie zijn. We genieten hier samen dan ook met volle teugen van.

Ik heb zelf geen werk meer nadat ik overcompleteet was verklaard. Door een zware operatie werd ik in de ziektewet ontslagen en kwam ik ziek bij het UWV terecht. Toen ik weer opknapte ben ik mijn taxi pas gaan halen, ik wilde ongeveer 20 uur per week ouderen en gehandicapten gaan rijden. Voor het geld hoefde ik dat niet echt te doen, maar aan je pensioen beginnen terwijl je pas 52 jaar bent. Nee dat is mij echt te vroeg.

Ondanks dat ik nog geen werk had, vermaakte ik me meer dan prima. Mijn man werkte wel gewoon vijf dagen en de weekenden waren we altijd lekker samen



op pad of thuis. In Maart 2018 moesten we onze trouwe viervoeter in laten slapen, omdat zijn leven een lijden was geworden. Hier waren we heel verdrietig om, maar we beseften maar al te goed dat dit het beste was voor onze lieverd.

Met mijn gezondheid gaat het langzaam steeds beter. Ik mankeer weliswaar altijd wat, maar daar wennen we aan. Mijn huidaandoening vraagt wel om veel aandacht, omdat het vrij heftig is. En mijn reuma is vervelend, maar de ene dag gaat dat beter dan de andere dag. Toch leer je daar mee om te gaan en wordt het uiteindelijk een soort onderdeel van je leven. Mijn diabetes houd ik onder controle met mijn voeding. Ik heb er ooit heel bewust voor gekozen om geen medicatie gebruiken, maar mijn voedingspatroon te veranderen. Vooralsnog werkt dit prima.

Begin April ging het opeens heel slecht met mijn schoonmoeder. Mijn schoonmoeder, zo een lieve vrouw, het

bekende cliché van schoonmoeders ging bij ons absoluut niet op. Ze was hard gevallen en ik werd gebeld of ik wilde komen. Gelijk in de auto en naar het ziekenhuis. Gebroken heup en pols. Aangezien het al niet goed ging voordat ze viel was dit de druppel. Voor haar was het genoeg geweest. Haar lichaam was op. Een paar dagen later overleed ze in het bijzijn van al haar dierbaren.

Dan krijg je een periode waarin je veel moet regelen, maar ook veel verdriet hebt. Zeker omdat ze kort daarna jarig zou zijn geweest. De uitvaart was mooi, precies zoals ze zelf graag wilde. Ze had al veel doorgesproken voor ze overleed. Na de uitvaart als alles dan verder afgehandeld is wordt het stil. Iedereen gaat verder met zijn leven. Raar is dat eigenlijk, voor je gevoel staat jouw wereld nog een beetje stil, maar de rest gaat verder. Ook wij gaan uiteindelijk verder. Mij lieve man gaat weer aan het werk en ik probeer thuis de draad weer op te pakken.

We zeggen vaak tegen elkaar dat we moeten genieten van het leven. Weet je, iedereen staat in de rij om het leven op aarde te verlaten. Alleen niemand weet waar hij staat in de rij. Ik wil gewoon alles uit het leven halen wat erin zit, samen met mijn man en al onze kinderen en kleinkinderen. We hebben vorig jaar ons derde kleinkind gekregen (van mijn oudste zoon), de eerste kleinzoon. We hadden al twee kleindochters (van mijn man zijn kinderen). Nu zijn we dus gezegend met drie kleinkinderen. Hoe onbelangrijk worden andere zaken dan. Een kleinkind is zo gaaf, zo puur, zo mooi, zo ontzettend veel liefde gaat er dan door je heen.

We maken ons soms druk om kleine dingen, die er eigenlijk helemaal niet toe doen. Zorgen, ik heb ze zoveel gehad. Mijn leven was niet altijd makkelijk maar uiteindelijk maak je zelf je toekomst. Mijn man en ik hebben elkaar 15 jaar geleden leren kennen. Een echte internet relatie, ja zo leuk, iedereen riep dat dat nooit wat

zou worden. Nou ha ha ha, lekker wel. We hebben het soms best wel heel lastig gehad, maar dat kwam niet omdat hij van internet kwam hoor. Nee, dat kwam omdat we een samengesteld gezin hadden. En geloof me; dat is zo moeilijk. Je zal dan echt enorm moeten praten met elkaar anders is het gedoemd te mislukken. Ook bij ons ging het bijna mis, Maar omdat we zoveel van elkaar hielden kwamen we er samen uit. En nu is onze relatie zo stabiel dat we alles aan kunnen.

Mijn man is mijn maatje, mijn alles. Hij is diegene die mij mijn zelfvertrouwen terug heeft gegeven. Ik ging weer geloven in mezelf. Ik mocht er weer zijn. Hij liet mij mezelf weer goed voelen. Ik was toch wel een mooi mens, ook al zag ik dat zelf niet zo. Nu ik terug kijk op de eerste jaren van onze relatie, was het soms zo zwaar, maar oh wat heb ik veel van hem geleerd. Ik mocht mezelf weer zijn en mezelf ontplooien. Hierdoor ben ik geworden wie ik nu ben. En daar ben ik dan ook best wel heel trots op.

Ik pak de draad weer op en ga verder met zoeken naar werk. Ik wil op de taxi, maar ik wil absoluut geen kinderen gaan rijden. Ik heb daar geen geduld meer voor. Geloof me, ik zou de kinderen zwaar tekort doen als ik hun chauffeur zou worden. Dus ik wil alleen maar gehandicapten en ouderen rijden. Ik ben veel in het verzorgingstehuis geweest waar mijn schoonmoeder het laatste half jaar heeft gewoond. Het is zo dankbaar om met ouderen te werken. Ze hebben vaak zoveel mooie dingen te vertellen. Levensverhalen die mooi en ontroerend zijn. Ouderen die vaak eenzaam zijn en worden vergeten.

Helaas is het niet zo makkelijk om bij een taxi bedrijf binnen te komen als je geen kinderen wilt rijden. Jammer, want ze zitten te springen om chauffeurs, maar alléén ouderen en gehandicapten rijden kan dan weer niet. Heel apart. Maar goed ik heb geduld en uiteindelijk vind ik vast wel iets waar ik me wel goed bij voel en

waarbij ik het idee heb dat ik in het werk iets kan betekenen voor anderen.

Het feit dat ik nog niet zoveel haast heb en dus echt op zoek ben naar iets wat ik leuk vind komt ook doordat ik thuis genoeg te doen heb. Ik ben heel veel in de tuin bezig en het chalet hebben we ook helemaal zelf opgeknapt. Dat was superleuk om te doen en we zijn ook nog steeds niet klaar. Iedere keer weer verzijn je iets wat dan ook weer gedaan moet worden. We zijn nu in de tuin bezig en in April willen we daar een nieuwe blokhut laten plaatsen met een grote luifel eraan zodat we lekker buiten kunnen loungen.

En dan wordt het 24 april. Dit is de dag dat mijn leven veranderd en nooit meer zal worden zoals het was. Ik snapte er echt helemaal niets van, maar daar wordt niet om gevraagd.